ЩО ВИ МАЄТЕ НА ПРОДАЖ?

WHAT YOU HAVE TO SELL?

Кождий робітник і кожда робітниця має щось до продажі. А найбільше з нас маємо тільки ту одну річ на ринок — ми ужи точні мущини і женщини.

Ми продаємо найважнійшу річ в сьвіті, нашу силу, наш розум, нашу працюючу силу. А продаємо її тому, хто дасть більше, компанії, що дасть нам найвисшу ціну за працю, так само, як фармері продають свої свині, або пшеницю за найвигіднійшу ціну, або як фабриканти продають продукти витворені в їх фабриках, по найвисшій ціні.

Ми жиємо сьогодня в суспільній системі, в якій майже все купуєть ся і продаєть ся.

Одначе є велика ріжниця між купцями і продавцями; деякі люди посідають фабрики, великі заведеня, неоцінені копальні або далекойдучі зелізничі дороги. Сі люди купують силу, працюючу силу робітників і продають ті річи, котрі власне робітники витворили.

Вони купують від вас, від мене і других робітників та робітниць одну річ, що ми маємо на продаж, ту річ, що будує, одягає і кормить цілий сьвіт; вони купують нашу силу, наші мізки, нашу працюючу силу. А купують їх так само як купують уголь, електричну силу, дерево або парову силу — за найнизшу ціну (платню) за яку тільки можуть дістати.

Ніхто не заперечить, що кождий дім є побудований нашою силою, що ми зробили кожду огортку і убране, кожду пару черевиків в сьвіті, та що ми продукуємо поживу для всего людства. Ніхто не заперечить, що зелізничі дороги побудовані вашою працею, що ваші мізки і руки кермують потягами і перевозять поживу з одного кінця землі на другий, що би тільки кормити народи держав. Але що капіталісти посідають зелізничі дороги, землі, фабрики, копальні і млини, які ми побудували і які держимо в русі, ми приневолені продавати свою одиноку річ — силу, щоби заробити гроший на прожиток.

І ми так само приносимо наші руки і наші мізки на ринок в дверях фабрики, або копальні, або зелізнодорожного заведеня, як фармер привозить на ринок на возі свою петрушку або бараболю.

Ми йдемо там, де можемо продати нашу працюючу силу за найвисшу платню в той час, коли роботодавці наймають людий, або купують працюючу силу на найдешевшім ринку. Єсли вони можуть дістати заграничного робітника за низшу ціну, або єсли нашу роботу можуть дістати заграничного робітника за низшу ціну, або єсли нашу роботу можуть сповняти діти, вони наймають або чужинців або дітий, бо вони мають спромогу купити працюючу силу за низшу платню.

Нині кождий інтелігентний робітник бажає скасованя заробітної системи. Ми є умучені продажею нашої сили з дня на день за мізерну платню так як чоловік рентує пару коний або мулів. Ми хочемо застановити продажу нашої сили тільки за кусочок хліба. Ми бажаємо стати мущинами і женщинами.

А щоби бути вільними і незалежними людьми, ми мусимо бути свобідними до праці і мусимо посідати ті річи, які витворюємо, або вимінювати їх за їх вартість.

Але сего не може стати ся до тої пори, доки заведеня, копальні, фабрики, зелізниці і млини належуть і є контрольовані кількома приватними одиницями. Бо роботодавець чи корпорація купує силу робітника лише тоді, коли він може дістати всі найбільші і найкращі, найбільш чудові і ужиточні річи, які робітники витворюють. І се власне є те, що роботодавці стають богатими. Вони платять нам за нашу силу найнизшу ціну і забирають від нас всі річи, які ми тільки випродуковуємо.

Вони платять нам пять долярів в день в той час, коли ми витворюємо річий вартости пятнайцять, двайцять або двайцять пять долярів денно. І сю надвишку капіталісти - фабриканти розділюють між гуртових і дрібних продавців, дідичів, банкирів, адвокатів і много инших галапасів, що сповняють пожиточної роботи.

Ми хочемо скасованя заробітної системи тому, що бажаємо, аби робітнича кляса діставала повну вартість за річи, які вона випродукує.

І в той самий час коли ми ще примушені продавати свою силу за платню, ми бажаємо діставати так богато, як тільки вдасть ся. Роботодавча або посідаюча кляса не може сказати, яку платню ми маємо діставати, ані робітник як одиниця не може рішати яку платню йому має виплачувати ся. Коли властитель має більше роботи чим робітників, він мусить платити більшу платню. Але він ніколи не заплатить вам таку платню, яка рівнала би ся вартости випродукуваних річий, бо через тих, що не працюють а посідають фабрику, або копальню, або млин.

Але воно так виходить, що робітників, які бажають занятя є все більше чим є роботи, а виходить воно тому так, що много робітників гонить за тим самим занятєм, до якого роботодавець нанимає нас за недостаточну платню.

Найкращою дорогою підняти платню є дати всім безробітним заняте а щоби дати всім працю треба скоротити години праці і дати більше людям заняте. За кождим разом скорочуючи години праці, ви даєте спромогу працювати тисячам робітників більше. Тоді роботодавці не мають так много робітників шукаючих праці і ви можете вимочи від них більшу платню.

Ніколи не може бути довгого спокою між наймаючою або посідаючою а робітничою клясами з тої причини, що посідаюча, дармуюча кляса все старає ся купити нашу робочу силу за низьку ціну, щоби тільки висмоктати величезні зиски. Ми робітники все стараємось виборoти коротші години і більшу платню за нашу працюючу силу — що означає для капіталістичної кляси менші дивіденди.

Зарібкові відносини в кождій країні і в кождій модерно розвиненій індустріяльно країні, будуть все гіршими, єсли ви їх не будете поліпшувати. А ви не зробите їх лучшими, єсли будете робити одинцем. Єсли ви підете до боса і впімнетесь більшої платні, він просто викине вас зроботи, а на ваше місце візьме другого робітника. День, в котрім поодинокий робітник міг вимочи від боса більшу платню, проминув вже. Щоби нині побідити роботодавця, треба лучитись з другими робітниками, — і чим ми робітники більше організуємо ся, чим більша наша організація, тим ми будемо сильнійші.

Єсли би всі зелізнодорожні робітники сего краю вийшли на генеральний страйк, через три дни усе населене почало би голодувати та просити помилуваня. Коли в той сам час в зимову пору вийшли би на страйк і углекопи, в протягу тижня вони побачили би цілий конгрес, сенат і президента на колінах благаючи о помилуване.

Колиб кождий робітник і робітниця відняли свої руки на кілька днів від праці, то ніде не повернуло би ся ані одне маленьке колісце; водопроводи перестали би робити, трамваї, потяги з поживою не булиб в в цілковитім застою, телеграфи й телефони замовкли би. Сьвіт скоро остав би ся без тепла, без сьвітла, без поживи і одіня.

А хай спробує се зробити один чоловік, то сьвіт все одно піде своєю ходою; але заложуть руки сто тисяч зелізнодорожників або десять тисяч телеграфічних операторів, то побачите, що тоді буде!

І тому ми робітники мусимо єднатись з всіми другими в індустрії, де ми працюємо, щоби скоротити години праці, піднести платню і здобувати все більше і більше контролі над условинами праці так в заведенях, як млинах, фабриках та копальнях.

Працюючи над загальною злукою всіх робітників, тим помагаємо своїй клясі в щоденній борбі здобувати більше річий, які ми витворюємо аж доки ціла робітнича кляса не буде зорганізована до борби за контролю средств продукції і перевозу, т. є. за копальні, млини, фабрики, землі і зелізниці, і т. п.

Ми бачимо, що роботодавці кождого місяця вводять в ужите модерну машинерію, що викидає з праці мущин і женщин. Великі фабриканти шкла вводять тепер до фабрик автоматичні дуварі; зелізничі компанії уживають більших і сильніших льокомотив, що можуть тягнути чотири-пять разів більше возів чим передше. Один робітник на потязі сповняє тепер ту роботу, до якої передше треба було уживати трох або чотирох робітників.

І робітники викинені з праці сими новійшими і тяжшими льокомотивами і автоматичними процесами є так само здібні і індустріяльні як і ті, що остались при праці. Але модерна продукція прямує до того, щоби ще більше робітників заступити машинами. Через се платня обнижуєть ся і години остають ся ті самі аж доки ми не пічнемо борбу.

Ми поборювали тих робітників, що були без праці в минувшині. Ми відвертались від безробітних а вони йшли до заряд чиків, предкладали їм свою працю за дешевшу ціну і забирали наші місця.

Ми маємо заперестати бороти ся між собою а злучитись зі всіми робітниками цілого сьвіта проти властителів средств продукції. В сей спосіб ми можемо помочи цілій робітничій клясі нині а через організацію, просьвіту і досьвід можемо зростати досить сильно, щоби робітники могли контролювати фабрики, зелізниці, землі і млини і діставали вартість річий ними витворюваних.

Все є для нас можливим через індустріяльну організацію. Агітуйте! Організуйте! І боріть ся!

М. МЕРСІ.

ДЖІМ І ДЖЕЙМС.

ДЖІМ.

Джім став сиротою в молоденькім віці, бо майна, де працював його батько не була забезпечена. Майна належала до Джеймсового батька, який діставав через се більше гроший, що оминав видатки на такі річи як зробити майну безпечною до праці.

Джеймсів батько ніколи не заходив до середини майни і не знав богато про небезпеку майнованя; а зрештою він знав добре про те, що на сьвіті є ще много Джімів, що будуть виконувати всяку роботу наражуючи себе навіть на утрату житя. щоби тільки заробити на кусок хліба.

Одного дня стеля в майні почала валитись, бо не була достаточно задильована. Дилі коштують гроші; а за кожду дилю, що вдало ся облишити, заощаджувало ся видатки для властителя. Смерть Джімового батька не коштує властителя майни ані цента, бо всюди є повно голодних робітників, що кождої хвилі на місце убитого готові стати до праці при тих же самих небезпечних условинах.

Джім відпровадивши свого батька на цвинтар, спішив чим скорше назад до роботи, щоби не стратити богато часу. Щоби якось покрити видатки похорону, він мусів взятись до праці ще тяжше. Він оставив тепер бреку і пішов до майни на місце свойого батька. Взявши лопату і джаган (піку) свого батька, він почав працювати, щоби за зиск з його праці буйний Джеймс міг мати подостатком ріжних забаганок.

Джімови не було тепер й найменших виглядів бути президентом. Не туди вітер віяв. Він прийшов до заключеня, що пророкованя і надії його матері нічого більше тільки ошибка. Одначе не було найменшої ошибки в тім, що він мусів тяжко працювати, щоби поплатити довги своєї родини і вдержати ся при житю. Джім належав до робітничої кляси і постепенно пізнавав ліпше що то значить бути наймитом.

Джім жив надією, що його роботодавець буде на стільки добрий, що дозволить йому працювати ціле житє, аби тільки не голодувати. А Джеймсів батько не мав знова нічого про ти сего так довго, як довго можна було витискати зиски з Джімового тіла.

JIM.

Jim became an orphan at an early age because the mine in which his father worked was unsafe. The mine belonged to the father of James, who could make more money by avoiding the expnese that would have made the mine a safe place to work.

James' father never went down into the mine, and knew little of the dangers of mining. It was not necessary to place himself in danger; there were enough Jims and fathers of Jims' to do all the work and take the risks, which they were compelled to take in order to get a living.

One day the roof of the mine caved in where it had been insufficiently braced. The braces cost money; and every place that could be left out saved its cost to the owner. The death of Jim's father cost the mine owner nothing, for there were plenty of hungry workingmen ready to take the place and work under the dangerous conditions.

Jim followed his father's body to the potter's field and hurried back to lose as little time as possible from his work. To meet the expences of the funeral he found it necessary to work a little harder; so he left the breaker and went into the pit to take his father's place. He took up the pick his father had dropped, and the profit of his labor went to buy new toys for the growing James.

Jim was not getting along very rapidly towards the presidential chair. He now came to the conclusion that there was some mistake about the prediction; but there was no mistake about the conviction that he would have to work hard to pay the family debts and get the means of living. Jim belonged to the working class and was gradually learning what that means.

So Jim hoped that his employer would be good enough to let him work all his life and not starve. And be it said to the credit for Jim to work just as long as he could extract surplus value from Jim's body.

JIM AND JAMES.

ДЖЕЙМС.

Джеймс бавив ся у стіп свойого батька на сирійськім карпеті, коли той читав власне в ранішній газеті про випадок в його майні. Воно коштує менше прочистити завалену ентру, чим ставляти всюди сильні пропи, щоби не було подібних випадків. Джеймсів батько переконав ся тепер, що його менаджер дійсно веде цілу майну при як найменшім видатку і за се йому належить ся підвижка платні.

Копане вугля се для майнерів справа житя і смерти, а для властителів справа долярів і центів. Властитель є дуже гойний що до житя майнерів, а за те дуже ощадний що до долярів.

Трошки людської праці, купленої за ринкову ціну, і ушкоджена майна була направлена, а нещасливий випадок пішов скоро в забуте. Лишило ся отже питане чи батько Джіма поніс страту, будучи убитим, чи зискав через те, що був освободженим від його житевої неволі. Але про се мало хто думав. Місце убитого батька заняв його син Джім і зиски без ніяких перешкод йшли далше до кишені Джеймсового батька.

Молодий ум Джеймса ніколи не був турбований такими поганими справами. Він був занятий прибиранем дому та приневолюванем слуг, як вони мають ходити, щоби він був вдоволений.

Фінансове положене його батька дозволяло Джеймсови на все, чого він тільки забажав. Тисячі-ж Джімів працювало на се в майні. Батько не дозволяв свому синови навіть наближуватись до тих, що на його працювали, бо він належав до тої кляси, як говорить ся, що має в своїх жилах не червони, а "сину" — панську кров. Пара літ в каледжі, добрі обіди з вином і прогульки в повозах зробили з него буйного молодця; тепер оставалось для него тільки оженитись і стати головою дуже поважного і високоціненого дому.

JAMES.

James played on the Syrian rug at his father's feet as that gentleman read in the morning paper of the accident at his mine. It cost less to remove the debris from the entries than the props necessary to prevent the accident would have cost, so James' father felt that the mine had been properly managed.

The mining business is a matter of life and death to the miners; to the owners it is a matter of dollars and cents. The owner can, therefore, be very liberal as to miners' lives, but he has to be saving of the dollars.

A little human labor, bought at the market price, removed all the damage to the property of James' father; and the incident was soon forgotten. It was a question as to whethre the father of Jim had been damaged or benefited by being killed, as the accident had released him from a life of slavery; so, little was thought of it. Jim took his father's place, and the profits rolled into the pockets of James' father the same as before.

James' young mind was never bothered with such disagreable matters. He was busy ruling the household and side-stepping the flunkeys to avoid his displeasure or to enforce his edicts.

Notwithstanding the tyrannical rule his father's financial standing enabled James to exercise, he was permitted to be a child in the days of his childhood and not required to feed his young life to the profit-making mills and machines.

His ideals were realized to a degree; for there was nothing that money could buy that he could not have. A few wears at college, with wine suppers and coaching, did wonders for the budding youth, and there remained little for him to do other than get married and become the head of a very honorable and extremely respectable household.

Джім і Джеймс.

labor and to raise wages and to gain more and ever more control of working conditions in the shop or mill and mine.

We can help our class in its daily struggle to gain more of the things it has produced and of which it has long been robbed by the employing class, by working for an ever more inclusive unionism, until at last we can organize the whole working class in a struggle for the control of the means of production and distribution, that is, for the control of the mines, mills, factories, the farms and the railroads, etc.

We have to stop fighting the working class and join with all the workers of the world against the owners of the means of production. Then we can help the whole working class today and can at last grow strong enough, through organization and education and experience, to put the workers of the world in control of the factories, the railroads, the farms and mills, and the workers, themselves, shall receive the value of the things they produce.

All things are possible to us through industrial organization. Agitate! Organize! And fight!

M. E. MARCY.